

[**Helge Madsen.**]

lig opgave, og vi mener ikke, at skolebespisningen er en offentlig opgave.

Det ærede medlem hr. Strøm var ked af, at vi havde stemt for i 1948 og nu ville gå imod, idet det ærede medlem mente, at det var af hensyn til besparelsen. Jeg fremhævede udtrykkeligt, at det ikke var den betragtning, vi gjorde gældende; vi mente, at der var andre værdier, der gik tabt ved ordningen end netop beløbet, hvis lidenhed i sammenligning med andre ministeriers udgifter jeg jo netop fremhævede. Der blev fremført betragtninger om, at der skal ydes så og så stor hjælp til den og den. Ja, men denne hjælp skal betales, og vi må være klar over, at når det er de børnerige familier, der får hjælpen i form af disse madpakker, er det også dem, der, således som skatterne ligger i øjeblikket, kommer til at betale den allervæsentligste del af skatterne; de overvæltes på forbruget og forbrugerne, og familierne med den store børneflokk kommer også til at betale deres rigelige del deraf plus de omkostninger, som kommer til, når man ikke selv får tid til at smøre sine madpakker derhjemme.

Det ærede medlem hr. Laurits Pedersen var ikke tilfreds med, at jeg havde ytret tvivl om tilslutningen fra regeringspartierne side. Det hænger vel sammen med, at jeg hørte efter argumenterne i hans tale mere end efter de afsluttende bemærkninger.

Petra Petersen: Når skolebespisningen og iøvrigt også andre sociale foranstaltninger har været drøftet, finder mange, at det ikke kan være meningen, at det offentlige skal sørge for børnene. Skal man også give dem tøj, og skal man give dem sko? Der er jo efterhånden en del ting, som samfundet påtager sig, og som man aldrig forbavses over. Der er ingen mere, der forbavses over, at det offentlige holder skolen, og sådan er det med flere ting. De større og større skatter, som der også har været talt om i dag, bl. a. af det ærede medlem fru Erna Sørensen, kommer jo ikke af vore sociale forpligtelser, de store skatter i dag er en følge af oprustningen og af hele den politik, der føres her i landet.

Det ærede medlem hr. Strøm ville ikke stemme for den dagsorden, jeg har stillet forslag om, fordi der efter det ærede medlems mening kommer ting med, som ikke kommer skolebespisningen ved. Jo, de kommer skolebespisningen ved. Det er det samme, som når den højtærede socialminister ikke vil diskutere gasmaskerne. Det er jo gasmaskerne, det er jo krigsforberedelserne

og de store udgifter, der følger heraf, der er årsag til hjemmenes ruin og til, at vi skal nedsætte vor sociale standard. Det er årsagen, og derfor kommer disse ting hinanden ved. Jeg vil derfor gerne henstille til de ærede medlemmer endnu en gang at overveje at stemme for den dagsorden, jeg har stillet forslag om. Disse ting er afhængige af hinanden: Skal vi have oprustning, eller skal vi have en ordentlig forsorg i vort land?

Arbejds- og socialministeren: (Poul Sørensen): Jeg vil gerne begynde med at meddele, at det selvfølgelig ikke er mig muligt at modtage den dagsorden, der er foreslået, og jeg anbefaler tingets ærede medlemmer at stemme imod den.

Må jeg gøre et par enkelte bemærkninger til det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft. Jeg hørte selvfølgelig med interesse på udtalelserne om de forhold, som det ærede medlem har et særligt indblik i her i København; en del af dem har jeg været vidende om i forvejen. Jeg hørte også det ærede medlems bemærkninger om det ønskelige i, at gymnasieskolerne skulle fortsætte med skolebespisningen. Jeg forstår betragtningen, men jeg er absolut ikke enig i den. Når det ærede medlem nu bringer problemet gymnasieskolerne ind i drøftelsen, må jeg sige, at jeg ikke kan finde det rimeligt — og jeg tror ikke, det vil føles som en naturlig ting af den største del af befolkningen —, at man laver en bekostelig skolebespisning og stiller den til rådighed for gymnasieskolerne. Men det kan man åbenbart se forskelligt på. Dette er altså min opfattelse.

Derimod ramte det ærede medlem mine udtalelser og baggrunden for mine udtalelser nogenlunde rigtigt på et andet punkt, idet jeg, såvidt jeg erindrer, i de bemærkninger, jeg gjorde ved fremsættelsen af lovforslaget, understregede, at man ikke havde indvendinger at gøre fra lægeautoriteternes side imod det forslag, der her er fremsat. Hvis flertallet her på rigsdagen mener, at udgifterne er blevet for høje, ja, så må man forsøge at finde andre veje frem, og den opbygning, forslaget har fået, er altså blevet bifaldet fra lægeautoriteternes side. Disse problemer vil vi senere vende tilbage til, når vi kommer til behandlingen af forslaget i det udvalg, der skal nedsættes.

Jeg har ikke nogen bemærkninger til de andre ærede ordførere undtagen det ærede medlem hr. Strøm, der jo kom ind på betragtninger, jeg havde gjort gældende. Det ærede medlem fremførte overfor mig og mit parti, at når vi havde stemt for loven i 1948 — tror jeg, det ærede-